

NAGY TAMÁS

FORDULAT

Milyen hosszúak és vékonyak – mondja, miközben az ujjaimat nézi, amiket hegyi sámánoktól örököltem. Aztán kezembe illeszti sajátját, és mint egy tépőzár párja, ott marad. Csak ettől a furcsa érzéstől szabadulna. Akaratlanul összehasonlít mással, mintha így véget vehetne az állandó bizonytalanságnak. Összetett kezünket lóbálom, s ő kecsesen áll, akár egy pirkadatkor kivilágított nyírfa, melynek ágaival szél játszik. Elmondanám, mennyire félek, hogy elveszíthetem a jelentések változó légkörében. De mindössze erősebben markolok, mert tudom, ő a tét. Talán kártyáznom kellene, s akkor tudná, mit érzek, amikor tizenhétre kérek lapot.

MERÜLÉS

Enyhe északi szél, szoknyának még kedvező. Kézfeje ökölben, a partnak háttal állt, a tó hullámai hajában végződtek. Talán szándékos a helyszíntervelés a sirályok miatt, így lenne leírható a merülés, amitől a tóéhoz hasonló halmazállapotban a bőrfelszín alá lehet kerülni. Odalentről nincs kép, vagy csak nagyon homályos, akár egy vers sokadik értelmezési lehetősége. Fókuszban újra a lány, ahogy eldob valamit, de az arca nem látszik.

Ez a snitt jelentéktelen, mint egy íróasztal mögé hullott rózsaszírom, amit a virág után jóval később dobnak ki. A rész előidézi az emlékezést: az érfalak medreiben szokatlan áramlatok, változás a reakciónál. Megismétlődik a felvétel, de nem tudni, mi lehetett a kézben. Csak az biztos, hogy a hajítás után távol voltam a mellkastól, mint az a szitakötő borostyánkő-magányában.